

Наталія Старченко

Шерлок M&M's

I

— Давай-но уже спати. Якраз Богданчик заспокоївся, щойно його вклала. Ти ж знаєш, я не засну, доки ти не повимикаєш оці всі штуки.

— Ага-ага, Іриночко, уже іду, — молодий чоловік втупився у монітор комп'ютера і за чимось уважно спостерігає. Його права рука — на так званій мишці. Час від часу він швидко і нервово щось натискає.

— Ну, так нечесно! Іди, поки тебе кличуть, Сашку! Знаєш, як я за день втомилася! Це ти тут незрозуміло що висиджуєш, а я і одяг прала, і їсти готувала, і за Богданчиком постійно дивлюся, — молодесенька білява жінка із елегантною короткою стрижкою помітно нервує, хоча говорить пошепки, але голос відчутно тремтить. Здається, ще трохи — і вона заплаче.

— Зараз. Уже йду. Поки не дороблю того, що розпочав, не чіпай мене. Домовились?

— Це ти мене не чіпай, раз ти такий, — на очах зовсім ще юної жінки зблиснули сльози, — дурепа я, що заміж за тебе вийшла!

— Кажу ж тобі, не лізь до мене зараз, —

Сашко незадоволено наморщив лоба. — Як тільки завершиться операція на компі, я його вимкну і ляжу спати.

— Ну все, завтра я подаю на розлучення, а ще — повертаюся до батьків. Щоб ти знав, раніше мені жилося краще, коли я була незаміжньою.

— Дитина залишиться зі мною, — спокійно сказав Сашко. Ірину вразила така заява. Тобто, коханий її навіть не вмовляє передумати? Взагалі-то дівчина сказала це якраз для того, аби у відповідь почути, що чоловік без неї жити не може.

— Побачимо. — жінка схопила мобілку, накинула на плечі халат і вийшла із квартири. Треба подихати свіжим повітрям, посидіти на лавочці. Інакше вона розплачеться. А сльози ні до чого. Не дай Боже, Богданчик почує, а він же так добре спить. Якщо його нічого не потривожить, прокинеться аж уранці.

На вулиці тепленько. Але коли порівнювати із атмосферою квартири, трохи прохолодніше. Особливо якщо ти одягнена лишень у легесенький піжамний халатик. Ірина вирішила трохи посидіти на лавочці. І то нічого, що там уже відпочиває із пляшечкою пива дядечко M&M's. Це тепер він пенсіонер, а не так вже й давно викладав у її школі фізкультуру. Микола Миколайович Денисенко завдячує своїм колоритним прізвиськом ініціалам. А ще — неабиякій харизматичності. У школі його

дуже любили. А дівчатка-старшокласниці часом навіть потайки закохувалися у бадьорого смаглявого чоловіка зі сріблястими ниточками сивини у чубі.

«Фізична культура — найважливіша із шкільних дисциплін! — впевнено заявляв M&M's. Може, алгебра чи фізика вам і не знадобиться. А от витривалість та міцне здоров'я потрібні кожному із нас щосекунди! Взагалі, фізкультура повинна бути щодня, це неправильно, що у вас лише два уроки на тиждень! Тому займайтеся собою, виконуйте вправи, робіть пробіжки. Ми з дружиною жодного дня не пропускаємо. І ви над собою працюйте. Зрозумійте: це не мені, це вам потрібно!»

Іринка посміхнулася. Вона згадала дружину M&M's-а, струнку білявку, що викладала у них алгебру та геометрію. Справді, неодноразово доводилося бачити цю милу пару на пробіжці, у темно-синіх спортивних костюмах та білих кросівках. Алгебру та геометрію Іра знає на гідному рівні, але зроду-віку не любила ці предмети так, як фізкультуру... Адже задачки необхідно вирішувати, теореми треба доводити. А от урок фізри завжди був для неї приємним відпочинком. Навіть якщо викликав неймовірну тілесну втому. Чому? У тому числі й завдяки хорошому педагогові, якого учні

сприймали, як справжнього друга.

— Донечко, а чого це ти із сусідами не вітаєшся, — М&М's, як завжди, радує привітністю. У школі він усіх учнів називав донечками та синочками. І чомусь це було дуже навіть приємно. Ставши після заміжжя сусідкою Миколи Миколайовича, Іра дізналася, що своїх діток у нього просто немає...

— Доброго вечора, Миколо Миколайовичу!

— Та кажи вже: М&М's, я ж знаю, як мене дівчора у школі називала. І навіть трохи сумую за цим прізвиськом. На пенсії, золотце, взагалі не дуже весело.

— Та Ви що, я ж так не зможу!

— Зможеш, та ще й запросто! — Микола Миколайович допив своє пиво, взяв пляшку в руки і встав із лавочки. — Колись, пам'ятаю, ти казала, що через «козла» не зможеш стрибнути, а потім навчилася, стала найкращою! Так, ходімо, провітрилася трохи, та й додому, не можу я тебе саму тут залишити. На тебе чекають чоловік із дитиною. Певне, плачуть уже обоє без матері. Ану вставай, раз-два!

— Як скажете, пане вчителю, — Іринка посміхнулась та підвелася.

— От так-то краще, Зінченко! А тепер — кроком руш у свою квартиру! І щоб був порядок,

мир та злагода! А то прийду перевіряти і «двійку» поставлю!

II

— Де це ти ходила? Та ще й у такому вигляді!
— Іринкин чоловік явно незадоволений поведінкою дружини.

— Дихала свіжим повітрям. А що, не можна? Якщо так хвилюєшся, міг би піти і забрати мене.

— Я, на відміну від тебе, пам'ятаю і враховую, що у мене вдома — маленька дитина. Ніколи не покину свого сина. Маленьких діток не можна лишати на самоті.

— А я й не покидала нікого! Просто...

— Просто ти сама ще — дитячий садок, ясельна група. Навіть не знаю, як ти працюватимеш з дітьми! Яка з тебе буде вихователька? Он Богданчику ради дати не можеш!

— Чого це? Він чистенький, ситий, спокійний, уже робить перші кроки, хоча йому ще тільки через тиждень рік виповниться.

— Ага, молодець, матусю, браво! А за те, що ти полишила чоловіка з сином і пішла невідомо куди — тобі взагалі окрема подяка.

— Хто б казав! Тобі твій комп дорожче і важливіше за нас обох!

— Не говори дурниць! Між іншим, для нас

стараюся. Є варіант, що найближчими днями отримаю непогану виплату.

— Отримаєш, тоді й поговоримо. А зараз давай уже вкладатися.

— Давай. Я он уже комп'ютер вимкнув, зараз трохи скупаюся — і в люлю. Хоча ні, купайся першою, ти ж дівчинка.

Доки Іра була у ванній кімнаті, Сашко помив посуд та прибрав на кухні. Жінка майже відразу після водних процедур подалася туди ж, адже негоже вкладатися спати, коли тарілки немиті. Звісно, їй стало напрочуд приємно і так якось тепленько на серці... Пішла, поправила ковдру Богданчикові, цьомкнула його у щічку та й лягла собі.

Коли Санько підійшов до розкладеного дивана, дружина уже спала. Принаймні, йому здалося саме так. Насправді ж красуня прикинулася, їй просто не хотілося продовжувати з'ясування стосунків. А знаючи свою та чоловікову вдачу, жінка розуміла: їхній діалог може продовжуватися аж до ранку. Санько навіть не здогадувався, що насправді кохана ще не спить. Він ніжно торкнувся її обличчя, прошепотів, що любить. І вже за п'ять хвилин бачив сни. А от Іра розплющила очі і ще довго вдивлялася у темряву. Добре, що Богданчик вдався у тата: швидко засинає

і спить міцним сном. Із самого малечку він радує батьків спокійною вдачею. Ну а мама все за щось хвилюється, тому перш ніж заснути, вона ще довгенько думатиме про всілякі важливі речі. Найголовніше — вчасно зупинитись і все-таки заснути. Ірина так і зробила, щойно дійшла висновку: її чоловік — усе-таки найкращий на світі...

III

— Альо, Миколо Миколайовичу!

— Пронто, донечко! Здрастуй. Що це сьогодні з тобою? — чоловік явно здивований візитом молоді сусідки, а ще більше — її незвичним привітанням.

— Та нічого, просто сьогодні день такий, багато всілякої метушнечі, — зітхнула Іринка, — зранку ходила із синочком у поліклініку: зважитися, з педіатром проконсультуватися, зріст виміряти...

— Заходь у гості, розкажеш.

— Та ми на хвилиночку, дякую, не треба... Просто ключі треба залишити, щоб чоловік потім забрав.

— Як це не треба? Чому не треба? У мене такі поважні гості нечасто бувають!!! — усміхнений Микола Миколайович узяв Богданчика на руки і

поніс до вітальні. — Аделаїдо Степанівно, зустрічайте-но поважних гостей! А ти, мамуню, наздоганяй нас, не барися! Будемо пити чай!

Іринці стало так приємно від теплого ставлення М&М's-а до її синочка!.. Аж настрої трохи покращився. Вона розглядала коридор: на цілу стіну — дзеркало, з іншого боку — шафа-купе для верхнього одягу, а внизу — дерев'яні полички для взуття та невисока лавочка. Слово честі, чимось це нагадує роздягальню у шкільному спортзалі.

Вітальня також вразила. Але не обстановкою чи яскравими шпалерами. Головна прикраса тут — великі фотопортрети подружжя. На кожному з них Микола Миколайович та Аделаїда Степанівна такі молоді, сповнені натхнення і просто дуже гарні. Ось вони у десь на пляжі, засмаглі і веселі. Ось на святі Першого дзвоника — два молодих педагога із подарованими школярами букетами. А тут — спускаються із засніженої гори, такі веселі, червонощокі і закохані одне в одного! Іринка відразу зловила себе на думці, що у них із Саньком жодної такої фотографії нема. Мабуть, їй навіть стало трішечки заздрісно. А може, просто сумно.

— Ну що красеню? Який ти вже великий парубок виріс! — Аделаїда Степанівна взяла хлопчика на руки. А він радісно їй усміхається. — Як тебе звати?